

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύψιγουστου της Παιδείας ως εκ των Έξω των παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθώς παρασχόν εις την χώραν ήμῶν ὑψηλῆς καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμένου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ . . . ὁμ. 8,— Ἐξάμηνος . . . > 4,50 Τριμήνιος . . . > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ φρ. 20,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τριμήνιος > > 3,—</p> <p><i>Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦται τὴν 1ην ἑκάστην μηνός.</i></p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῆνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ <i>Ὅδος Ἐνδοκίμων ὁδ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου.</i></p>
---	---	---

Περίοδος Β'. — Τόμος 14ος. Ἐν Ἀθήναις, 15 Σεπτεμβρίου 1907 Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 42

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἡ ἀγνωστος δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Γάλλου· εἶχε πηδῆσαι εἰς τὸ ἀμάξι, καί, ἀφοῦ ἐκάθησε δίπλα εἰς τὴν ἄλλην κυρίαν, ἔπιασε τὰ λευκὰ ἡνία τῶν γαζελῶν· τὸ ἀραπόπουλο, μὲ τὴν ὀμπρέλλαν του ἐπ' ὤμου, ἐσκαρφάλωσεν εἰς τὸ μικρὸν ἐδάμιον τὸ στερεωμένον εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς βικτωρίας. Ἡ μυστηριώδης κόρη, πρὶν δώσει δρόμον εἰς τὰς γαζέλλας τῆς, ἔστρεψε πρὸς τὸν συνομιλητὴν τῆς τὸ πρόσωπον, ὅπου ἡ σοβαρῆς ἔσδυε μὲ μίαν θελκτικώτατα ποηρᾶν ἔκφρασιν, ἐνῶ τὸ χαριτωμένον χαμόγελό τῆς ἀνεσθῆκωνε λιγάκι τὸ ἄνω χεῖλος τῆς...

Ἀπὸ τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο, ἀπὸ τὴν φωτεινὴν ἀκτῖνα ποῦ ἐξέφευγεν ἀπὸ τὰ βελουδένια μάτια τῆς, ὁ νέος ἀνεγνώρισε τὴν μικρούλαν φίλην τῶν παιδικῶν χρόνων, ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις ἦναι εἶχε πάντοτε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του. Δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ, καί:

— Βάνδα! — ἐφώναξε.
— Σούτ, κύριε Γιάγκο! — ἐφιθύρισεν ἐκείνη, φέρουσα τὸ δάκτυλο εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

Καὶ ἔδωκε δρόμον εἰς τὰς ἀντιόπας τῆς, αἱ ὁποῖαι ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὴν στιγμήν μὲ ταχὺν καλπασμόν, ἐνῶ ὁ Γιάγκος, ἀκίνητος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ἔβλεπε τὰ χαριτωμένα ὑποζύγια νὰ φεύγουν καὶ ν' ἀπάγουν μακρὰν τὴν σύντροφόν του εἰς τὰ παιδιάτικα παιγνίδια του, τὴν θετὴν ἀδελφὴν του, τὴν μελαχροινούλαν Βάνδαν του μὲ τὰ σοβαρὰ μάτια τῆς, ποῦ ἔγινεν ἔξαφνα ὠραία νέα εἰκοσι ἐτῶν.

Καὶ δὲν εἶχε πλέον ἄλλον πόθον, παρὰ νὰ εἶρῃ τὸν Βόριν Βολκῶφ, γὰρ θετῆ εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ ἔπειτα,

κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὅ,τι ἤθελε, νὰ τρέξῃ εἰς ἀναζητήσιν τῆς νέας. Δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ τὴν εἶρῃ εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, ὅπου οἱ Εὐρωπαῖοι εἶνε τόσο ὀλίγοι· καὶ ὅπου ἡ χάρις καὶ ἡ ὀμορφιά τῆς δὲν ἠμποροῦσε νὰ μείνῃ ἀπαρτηρητὸς· καὶ τότε,

νὰ παρουσιασθῇ ὁ Γιάγκος εἰς τὸν πατέρα τῆς, ἀν ἐζούσεν ἀκόμη, κ' ἔπειτα νὰ προσπαθῆσαι νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν ἐκείνης, διὰ τὴν ὁποιαν ἠσθάνετο πάντοτε τὴν παλαιὰν στοργήν, καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ, πρὸς ἴδιαν του εὐτυχίαν, τὸ ὄνειρον τοῦ ἰδικοῦ του πατρὸς, ὁ ὁποῖος πολλάκις εἶχεν ἐκμυστηρευθῆ εἰς τὸν θεῖον Κόναν τὸν πόθον του νὰ ἴδῃ μίαν ἡμέραν τὸν Γιάγκον σύζυγον τῆς μικρούλας Βάνδας...

Οἱ ταξιδιωταὶ μας ἠκολούθησαν τὴν συμβουλὴν τῆς νέας, τὴν ὁποίαν ὁ Ὑδὼν ἐφαντάσθη τὰρᾶ νὰ ἐπονομάσῃ «Νύμφην τῶν Γαζελῶν», κ' ἐπῆραν τὸν δρόμον κατὰ τὸν Βορρᾶν. Εἰς τὸν δρόμον αὐτόν, μὲ τὴν στερεάν καὶ ὀμαλὴν ἐπιφάνειαν, δὲν ἐσθῆκωναν οὔτε ἓνα συννεφάκι σκόνης τὰ βήματα καὶ δᾶνεμος. Ὁ κ. Ζουανίξ πρῶτος παρατήρησεν ὅτι αὐτὸ ὀφείλετο εἰς ἓν εἶδος ἐπιμελοῦς λαδάματος τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον ἦτο

καταβρεγμένον μὲ ἔλαια — μὲ ὀρυκτὰ ἔλαια, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἀλλὰ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ὀσμὴν πετρελαίου. Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἐξήγησε τὴν εὐκολον κυλίνθησιν τοῦ αυτοκινήτου των καὶ τὴν παντελεῖ ἔλλειψιν σκόνης εἰς ὅλον τὸ διάστημα ποῦ ἐπέρασαν.

— Λεωφόρος τρι-κοσίων χιλιόμετρων καὶ καταβρεγμένη μὲ λάδι, νὰ τί θὰ πῆ χρήσιμος πολυτέλεια μιά φορά, — εἶπεν ὁ κ. Ζουανίξ, τὸν ὁποῖον κάθε νέα ἀποκάλυψις σχετιζομένη μὲ τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Πυρός, τὸν ἔκαμνε νὰ πετᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, τώρα μάλιστα ποῦ εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐγνώριζε προσωπικῶς τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ Βόρις Βολκῶφ ὁ ἴδιος.

Ἀμα ἐβάδισαν πεντακόσια μέτρα, ὁ σωρὸς τῶν βράχων ἐφάνη πρὸς τὰ δεξιὰ των. Οἱ ταξιδιωταὶ ἔκαμαν τὸν γυρὸν των· οἱ βράχοι, χαμηλοὶ, πλεκτικοί, σὰν μεγάλα ὀρθογώνια κομμάτια πετρῶν, στοιθαγμένα χωρὶς συμμετρίαν καὶ σκαρφαλωμένα τὸ ἐν ἑπάνω στ' ἄλλα, δὲν παρουσίαζαν καμμίαν κοιλότητα, καμμίαν συχοινωνίαν μὲ τὸ ἐσωτερικὸν ἐδαφος. Ὁ κ. Ζουανίξ καὶ ὁ Γιάγκος εἶχαν

«Κατέβησαν τὰ σκαλοπάτια . . .»
(Σελ. 390, στ. β')

έμπιστοσύνην εις τὰ λόγια τῆς Βάνδας. Ὁ Ὑδών εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν κηδεμόνα του. Μόνον τὸ Δίδυμα ἔλεγε ἀπὸ μέσα των ὅτι, μὲ τὸ ν' ἀναβάλλη διαρκῶς τὴν ὥραν τῆς ἐμφανίσεώς του, ὁ Ἀρχὼν τοῦ Πυρός ἤμποροῦσε κάλλι- στα νὰ μείνη κρυμμένος ἕως οὗτο ἐτε- λείωνεν ὁ πόλεμος, ὅπου ἤθελαν νὰ τὸν πείσουν νὰ παρέμβῃ, — καὶ φοβερὰ ἀνυ- πομονήσια τὰ ἐβασανίσε.

Ὅμως ἐγνώριζαν τῶρα. Ἐγνώριζαν ὅτι οἱ Βανυαῖοι, λαὸς ἡμιπολιτισμένος, ὠπλισμένος μὲ θαυμασία τουφέκια, θὰ ὑπῆκουαν εἰς τὸ παραμικρὸν νεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε κάμη δυνατοῦς· ἐγνώριζαν ὅτι μίαν καὶ μόνην λέξις τοῦ Ἀρχόντος τοῦ Πυρός ἦτο ἱκανὴ νὰ ἐνισχύσῃ τὰ μοσερικὰ σώ- ματα μὲ ἀρκετὰς χιλιάδας ἐξαιρετικῶν σκοπευτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν εἰς τὰ χεῖρα των ὅπλα τρομερῶ- τατα: τουφέκια ποῦ ἐξε- σφενδύον τὸν ἀφω- νον καὶ ἀόρατον θά- νατον.

Αἱ ἐνισχύσεις αὐταὶ τῶν πολε- μιστῶν καὶ τῶν πολεμοφοδίων θὰ ἐδεκαπλασιάζαν τὰς δυναμείας τῶν δύο δημοκρατιῶν τῆς Νοτίου Ἀ- φρικῆς· καὶ, μέ- σα εἰς τὸ ὄνειρον ποῦ παρέ- φερε τὰς ψυχὰς των, τὰ Δί- δυμα ἔβλεπαν τὴν Πατρίδα των νὰ θριαμβῆσῃ ἐπὶ τῆς πόλεως, νὰ σώζεται, νὰ ὑπαγορεύῃ τοὺς ὄρους τῆς εἰρήνης εἰς τοὺς ἠττημένους ἐχθρούς τῆς.

Ἡ ἐλπίς αὐτὴ ἐδιώχνε κάθε φόβον των· τὰ Δίδυμα πειραγὰν θάρρος, τὸ ἐν ἀπὸ ἐὼ ἄλλο, μ' ἓνα βλέμμα, τοῦ ὁ- ποίου τὴν σημασίαν ἐνοοῦσαν ὅλοι. Διότι δὲ τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο ἦτο πολὺ ὠραῖον, τὸ ἔδλεπαν ὡς πραγματικότητα πλέον ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ, ποῦ ἦσαν ἀκόμη μόνον παιδιὰ, παρ' ὅλον τὸν ἠρωισμόν των. . .

— Νά, νά, νά! — ἐφώνησεν ἕξαφνα ὁ Ὑδών. Εἶπε σὰν τὸ παραμῦθι τοῦ Ἀλῆ- μπαμπᾶ μὲ τοὺς σαράντα κλέφτες. . . ἀνοίγει μίαν πόρτα μοναχῆ τῆς, χωρὶς κἂν νὰ πῶ τὰ μαγικά λόγια «ἀνοίξε, σησάμι!»

Πραγματικῶς, ὁ ὑψηλότερος βράχος, ποῦ ἦτο βαλμένος σὰν τραπέζι ἐπάνω εἰς τοὺς ἄλλους ὄγκους τῶν πετρῶν, ἀνεσηκώνατο ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ ἀπεκάλυπτεν ἐν ἀνοιγμῷ δύο τετραγώ- νικων μέτρων.

Ἀφοῦ ἀνεσηκώθη σὰν τὸ σκέπασμα τοῦ πιάνου, ἡ πέτρα ἔμεινεν ἀκίνητος. Μὲ κίνδυνον νὰ συντριβοῦν ὑπὸ τὸν

ὄγκον ἐκείνον, οἱ ταξιδιωτὰι ἐμβῆκαν εἰς ἐκείνην τὴν δίοδον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο σκαλοπάτια.

Τὸ εἶχαν πάρῃ ἀπόφραξιν πλέον οἱ φίλοι μας, καὶ τίποτε δὲν τοὺς ἐκάμνε ν' ἀποροῦν καὶ νὰ τὰ χάνουν. Κατέβη- σαν τὰ σκαλοπάτια ὁ ἕνας ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ, ἀφοῦ ἐμέτρησαν δέκα περίπου, ὁ βράχος ἐξανάπεσε βαρῶς. Ἐβῆρθησαν τότε βυθισμένοι εἰς πλῆρες σκότος· ἐξηκολούθησαν ὁμοῦ νὰ κατα- βαίνουν τὴν στεγνὴν σκάλαν, στηριζόμε- νοι εἰς τὸν τοῖχον.

Ἐξάφνα, κύματα φωτὸς ἐπεσαν γύρω των. Εἶχαν προχωρήσῃ πενήντα περί- που σκαλοπάτια, κ' ἔμεναν ἄλλα τόσα ἀκόμη. Ὅταν ἐφθασαν κάτω, εὐρέθη- σαν εἰς ἓνα ὑπόγειον διάδρομον, ποῦ εἶχε πλάτος πέντε μέτρων κ' ἐπῆγαιεν

εἰς μάκρος ὅσον δὲν ἐφθανεν ἡ ἄρασις, μέσα εἰς πλημμύραν φωτεινῶν ἀκτί- νων, ποῦ ἀνέβρου- ζαν ἀπὸ τοὺς τοίχους καὶ ἠθαρρεῖς τοὺς ἐ- σκεπάζαν μὲ πύρινον μαν- θῶαν χωρὶς νὰ φαίνεται που- θενὰ κανέν φω- τιστικὸν ἐργα- λεῖον, καμμία

Ἄμια νέα κατέβη ἀπὸ τὸ ἀμά- ξι... (Σελ. 325, στ. α')

λάμπα, τίποτε. . . Σιωπηλοὶ, περιμέ- νοντες εἰς κάθε βῆμά- των νὰ ἰδοῦν ἐμφανι- ζόμενον τὸν ἀρχοντα τοῦ κράτους ἐκείνου τῆς λάμψεως, οἱ τα- ξιδιωτὰι μας ἐβάδι- σαν ἀκόμη πεντακό- σια μέτρα, καὶ ἐκεῖ εὐρέθησαν ἄλλην σκά-

λαν μὲ ἑκατὸν πενήντα τοῦλάχιστον σκαλοπάτια, καὶ αὐτὴ τοὺς ἔφερε, πάν- τοτε μὲ τὴν ἰδίαν φωταγωγίην, ἐμπρὸς εἰς ἓνα μεγάλον πύλωνα ἀπὸ συμπαγῆ χρυσόν, στολισμένον μὲ διαμάντια καὶ ρουμπίνια τεράστια εἰς τὸ μέγεθος.

Μία θύρα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον, πλα- σιωμένη μὲ πλατεῖς κανόνες ἀπὸ ἀργυ- ρον, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν πρώτην ὄθη- σιν καὶ τοὺς ἄφησε νὰ εἰσέλθουν εἰς ἓν δωμάτιον φωτιζόμενον μόνον ἀπὸ μερι- κὰς ἀρχαϊκὰς κανδήλας, ποῦ ἦσαν κρε- μασμένα κατὰ διαστήματα ἀπὸ τὴν ὀροφήν, καὶ ἐστίζαν μὲ χρυσὰ στίγματα τὸ σκόφος τοῦ δωματίου, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἐκλείσθη μόνη τῆς.

Ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, εἶδος κελλίου χωρὶς παράθυρα, μὲ στρογγυλεμένας τὰς γωνίας του, εἶχε μήκος δέκα μέτρων καὶ ἦτο κάπως πλατύτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέ-

ρος τοῦ ὑπογείου. Ἐκαμῆσθαι μωσαϊκὰ ἀπὸ πολύχρωμον ἐλεφαντόδοντον ἐσκεπά- ζαν τὸ πάτωμα, τοὺς τοίχους καὶ τὴν ὀροφήν. Σεντούκια ἀπὸ ἔβενον ἀσπίλου μαυρίλας ἦσαν παρατεταγμένα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, εἰς πολλὰς σειράς, καὶ δὲν ἄφηναν μεταξὺ των παρὰ στενὸν μόνις πέρασμα. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν στοι- βαγμένα ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα καὶ ἀνέβαι- ναν εἰς τὸν θόλον ἐπάνω. Ὅλα δὲ ἦσαν ξεχειλισμένα ἀπὸ πολυτίμιον λίθους, χονδροειδεῖς λαξευμένους: διαμάντια, ρουμπίνια, ζαφείρια, σμαράγδια, ποῦ εἶ- χαν χόνδρος, ἀπὸ αὐτὸ ἴσα μὲ ρεβίθι!

Καὶ μακρύτερα, σὰν τὸν σωρὸν τῆς ἄμμου ἐπάνω στ' ἀκρογιάλι, ἄλλα πο- λύτιμα πετράδια ἦσαν σωρευμένα, ὅσα δὲν εὐρέθησαν εἰς τὰ ἐβένια σεντού- κια, ποῦ ἐδαλάζωναν τὸν ἀέρα μὲ τὸ λεπτὸν ἄρωμα τοῦ ξύλου των. Ἦσαν ἐκεῖ ἀρχαϊκὰ δοχεῖα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἐλεφάντινα ἀγάλματα μὲ ἐγκοπὰς καὶ ποικίλματα ἀπὸ πολύτιμα μέταλλα, χρονολογούμενα ἀναμφισβότως ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἑλληνικὴ τέχνη, ποῦ εἶχε καύχημά της τὸν Φειδιαν, τὸν μέγαν ἀγαλματοποιόν, εἰσήγαγε τὸν συρμὸν τῆς χρυσελεφαντίνης γλυπτικῆς, συνδυάζουσα τὴν χρῆσιν τῶν δύο σκευω- τέρων ὕλων: τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ὀδόν- των τοῦ ἐλεφάντος. Ἦσαν ἐκεῖ διαδή- ματα ἀνατολικῆς τέχνης, ὀγκώδη καὶ ἀπειρόκαλα, ἀληθινὰ μαργαριτάρια ποῦ ἔπρεπε νὰ πάρῃς τὸ φτυάρι ἂν ἤθελες νὰ τὰ σηκώσῃς· ἦσαν χρυσοὶ θρόνοι μὲ τὰ πλέον ἀλλόκοτα σχήματα, γλυπτικὰι μεμήσεις, τρόπον τινά, διαφόρων ἀφρικα- νικῶν ζώων: ἐδλεπες, λόγου χάριν, ἓνα λέοντα, ποῦ ἐκρατοῦσεν ἓνα κάθισμα μὲ τὰ δύο του ἐμπροσθινὰ πόδια καὶ ἐπρό- τευε τὴν κεφαλὴν του διὰ στήριγμα τῆς ράχης εἰς τὸν καθήμενον εἰς τὸν θρόνον· ἔδλεπες μίαν βαινὰν ποῦ ἐσύρετο κατὰ γῆς καὶ ὑπεβάσταζε μὲ τὴν κυρτωμένην ράχιν της τὰ ἐμπρόσθια στηρίγματα μίᾶς πλατεῖας πολυθρόνας· ἔδλεπες ἓνα γῦ- πα, μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας, ποῦ ἐ- σχηματίζαν τὸ βάθος ἐνὸς θρόνου, καὶ τὰ λοιπὰ. . .

Ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ χιλιάδες χαυλιό- δοντες ἐλεφάντων παρατεταγμένοι ὀρ- θιοὶ κατὰ σειράς, ὅπλα πρωτογενῆ, τὰ ὅποια οἱ μανώδεις συλλέκται, μολονότι ἦσαν καμωμένα ἀπὸ βανυασσον ξύλον ἢ ἀπὸ ἀτεχνον πέτραν, θὰ τὰ ἐπλήρωναν σὰν ἀσημι καὶ χρυσάφι, — καὶ ἄλλα αὐτὰ ἦσαν ἀποθηκωμένα ἐκεῖ, χωρὶς ἀτάξιαν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τέχνην· καὶ ὁ σωρὸς ἐκεῖνος τῶν πολυτίμων πραγμάτων, ποῦ ὑπερέβαινε κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν με- γαλητέραν περιουσίαν τοῦ κόσμου, ἐποι- μᾶτο ἐκεῖ, ἀχρηστος καὶ ἀναφελῆς, ἀλλὰ προσυλαγμένος ἀπὸ τὴν λαχτάραν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ τὴν διαρπαγὴν...

(Ἐπεται συνέχεια) **N. ΠΟΡΙΑΤΗΣ**

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

(Ἔννο παραμῦθι)

Μία φορὰ κ' ἔναν καιρὸ, σ' ἔναν τόπο μακρυνὸ καὶ σ' ἓνα ταπεινὸ χω- ριό, ἦταν ἓνας χωριάτης καὶ μίαν χω- ριάτισσα. Εἶχαν κ' ἓνα παιδάκι—ἓνα χωριατόπουλο, ἀγῶρι τεσσάρων χρόνων. Καὶ τὸ ἐκαμάρωναν, ἅμα ἐκαθότανε ἀνάμεσα στοὺς δύο γονεῖς του, ἐπάνω στὸ χωριάτικο ἀμάξι, ποῦ τὸ ἐφόρτωναν μὲ γιουρτίγια καὶ μυζήθρες ἀπὸ τὴν στάνη- τους καὶ χόρτα καὶ λαχανικὰ ἀπὸ τὸ περιβόλι τους, καὶ τὰ ἐπῆγαιεν εἰς τὴν πολιτεία, ὅπου τὰ ἐπωλοῦσαν, κ' ὕστερα ἐγύριζαν πίσω μὲ χρυσάφι καὶ μ' ἀσημι.

Σ' ἐκείνη τὴν πολιτεία, ἦτανε ἓνας βασιλιάς καὶ ὠρεῖε χώρες καὶ χωριά, καὶ τὸ δικὸν τοὺς τὸ χωριό, κ' ὁ βασι- λιᾶς αὐτὸς εἶχε μίαν κόρη, κορίτσι τεσ- σάρων χρόνων, ἄμορφο σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι. Μία μέρα ὁμοῦ, ποῦ ἐπαίζεν ἡ μικρὴ βασιλοπούλα στοῦ πα- λατιοῦ τὸν κήπο, ἓνα κακὸ ἐξωτικὸ, σὰν Ἴσκιος, σὰν Τελώνιο, πιδ μαῦρο καὶ πιδ σκοτεινὸ κ' ἀπὸ τὰ σύννεφα τὰ μαυροσκότεινα, ἄρπαξε τὴν κόρη κ' ἔφερε μαζὶ της στὸν ἀέρα, κατὰ τὸ μέ- τρω ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος. Εἶδε ὁ βα- σιλιᾶς τὸν Ἴσκιον, ποῦ ἄρπαξε τὴν κόρη- του, καὶ, ἅμα τὸ εἶπε στὸ παλάτι, με- γάλῃ λύπῃ καὶ μεγάλῳ πένθος ἔπεσαν εἰς τὴν πολιτεία, καὶ σ' ὅλη τὴ χώρα καὶ τὰ χωριά.

Οἱ διαβασμένοι καὶ σοφοὶ εἶπαν τότε πῶς ὁ Ἴσκιος ἐπῆρε τὴν βασιλοπούλα καὶ τὴν ἐπῆγε εἰς τὴν χώρα τῶν Ἴσκιων. Καὶ ὁ βασιλιῆς ἔβαλε διαλαλῆσθαι νὰ διαλαλήσουν σ' ἔδλον τὸν κόσμον, πῶς ὁποῖος ἔφερεν πίσω τὴν βασιλο-πούλα, θὰ ἔπαρνε ὅ,τι καὶ ἂν ἐζητοῦσε, ποῦ νὰ μπορῇ ὁ βασιλιᾶς νὰ τοῦ τὸ δώσῃ!

Ἐπέρασαν ὁμοῦ δεκατέσσερα χρόνια, χρόνια θλίβερά, καὶ κανένας ἀκόμα δὲν εἶχεν ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὴν βασιλοπούλαν, ποῦ ἐκόντευε νὰ σβύσῃ πᾶν ἀπὸ τὰς καρδιὰς ὄλων τῶν ἀνθρώ- πων, ποῦ ἐζοῦσαν σ' ἐκείνη τὴν χώρα, ἡ ἐλπίδα πῶς θὰ ξανάβλεπαν πᾶ τὴν ὁμορφὴν βασιλοπούλα των.

Φυσικά, κ' ὁ χωριάτης κ' ἡ γυναϊκᾶ του εἶχαν ἀκούσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγ- ματα, καὶ, ἅμα τὸ ἀγῶρι των ἐμεγά- λωσε κ' ἔμαθε κ' αὐτὸ τὴν ἱστορία τῆς βασιλοπούλας, ἐκαθότανε συχνὰ καὶ τὴν ἐσυλλογιζότανε, κ' ἐλαχταροῦσε πότε νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ γίνῃ μεγάλο πα- ληκᾶρι, καὶ νὰ πᾶ νὰ γλυτώσῃ τοῦ βα- σιλιᾶ τὴν κόρη.

— Ἀχ! εἶπε μίαν φορὰ, καθὼς ἐπῆ- γαινε ἀργοδιαβαίνοντας μέσα στὸ δασάκι, ποῦ ἦτανε ἓνα μίλι μακρὺ ἀπὸ τὸ πα- τρικό του σπίτι, — πῶς ἤθελα νὰ μπο- ρῶσα τῶρα νὰ πάω καὶ νὰ τὴν γλυ-

τώσω, ἂν καὶ εἶμαι ἓνα παλητόπαϊδο δεκαοκτὼ χρόνων μονάχα! Καὶ δὲν θὰ ἐζητοῦσα καμμίαν πληρωμὴν, καμμιᾶν ἀνταμοιβή· θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος νὰ δῶ μονάχα νὰ εὐτυχίσουν ὁ καλὸς ὁ γέρο- βασιλιᾶς κ' ἡ καλὴ βασιλισσά μας, κ' ὅλος ὁ κόσμος νὰ χαρῇ!

Καθὼς τὰ ἔλεγε αὐτὰ, ἓνα μεγάλο κ' ἄγριο γεράκι ἐφτερούργισε δίπλα του καὶ ἄρπαξε στὰ σκληρὰ νύχια του ἓνα καίμενο κότσουφα, ποῦ μίαν στιγμὴ προ- τήτερα ἐγλυκοτραγουδοῦσε ἓνα χαρού- μενο σκοπὸ.

Ὁ γυὸς τοῦ χωριάτη—Λάρη τὸν ἐ- λέγανε—εἶχε καλὴ καὶ πονετικὴ καρ- διά, καὶ ἅμα εἶδε τὸν ἄμοιρον τὸν κότσου- φα νὰ παραδέρνῃ στὰ νύχια τοῦ σκληροῦ ἐχθροῦ του, ἐγύθησε κ' ἐφώνησε κ' ἐ- πρόγγησε τὸ γεράκι, καὶ καθὼς τὸ γε- Ͼάκι ἐπέταξε ψηλά, ὁ κότσουφας ἔπεσε, αἱματωμένος καὶ πληγωμένος, κάτω στὸ γῶμα.

— Τὸ καίμενο τὸ πουλάκι! — εἶπεν ὁ Λάρης.

Κ' ἔτρεξε καὶ τὸ ἐσήκωσε ἀπὸ κάτω, κ' ὕστερα ἐκάθησε καί, ἀπαλὰ καὶ προσεκτικὰ, τοῦ ἔδεσε τὰς πληγὰς του. Ὑστερα τὸ ἐπῆρε σπῆτι τους, καὶ τοῦ ἔκαμε μίαν μαλακὴν φωλίτσα, καὶ τὸ ἐ- περιποιήθηκε, ὡς ποῦ μίαν ἡμέρα ὁ κό- τσουφας, γιαιτρεμμένος πᾶ, ἔγινε καλὰ κ' ἐφάνηκε γερός καὶ δυνατός.

Τὸν ἐπῆρε τότε ὁ Λάρης καὶ τὸν ἐ- πῆγεν ἔξω, κάτω ἀπὸ τὰ γαλανὰ οὐ- Ͼάνια, καὶ τὸν ἀκκοῦμπησε ἀπαλὰ ἐπάνω εἰς τὴν παλάμη του, καὶ εἶπε:

— Πέτα, πουλί μου, τῶρα, καὶ ζῆσε εὐτυχισμένο!

Ἐδῶσε μίαν ὁ κότσουφας, κ' ἐπέταξε ψηλά, καὶ ὁ Λάρης ἐστάθη καὶ τὸν ἐ- κύτταζε περιλυπος. Μὰ τὸ πουλί δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἔτσι· ἐγύρισε πάλι κάτω κ' ἐκούρνιασε ἐπάνω στὸν ὄμο τοῦ Λάρη καὶ ἄρχισε νὰ λαλῆ γλυκά. Ὁ Λάρης ἐκατάλαβε τί τραγουδοῦσε τὸ πουλί, ἂν καὶ κανένας ἄλλος δὲν θ' ἄκουε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ λάλημα τοῦ κότσουφα, ποῦ τίποτα δὲν λέγει.

— Ἐῆρω τὸν πῆθο τῆς καρδιᾶς σου, ἐτραγουδοῦσε ὁ κότσουφας. Τράβα κ' ἀ- νέβα στὸ βουνό, 'ς ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω, ψηλά εἰς τὴν κορυφὴν του, καὶ, κατὰ τὰ μεσά- νυχτα, κράξε τὸν φύλακα τοῦ κ' ὁ φύ- λακας θεὰ σου πῆ ποῦ εἶν' ἡ βασι- λοπούλα. . .

Κ' ἐπέταξε κ' ἐχάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Λάρη.

Ἔτσι ὁ Λάρης ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐδείπνησε μὲ τοὺς γονεῖς του, τοὺς εἶπε:

— Τῶρα, καληνύκτα σας· πάω, μὲ τὴν εὐχὴ σας, γιὰ ναῦρω τὴν βασιλο-πούλα μας.

Δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφίνει τὸ καλὸ τὸ παληκᾶρι, καὶ στὸ τέλος ἔφθασε στοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴ. Ἦρθαν τὰ μεσά-

νυχτα, καὶ τότε πᾶ ὁ Λάρης ἐφώνησε: — Φύλακα τοῦ βουνοῦ, ἔβγα νὰ σοῦ πῶ!

Καὶ πρῶν τελειώσῃ τὸν λόγο του, ἔ- νας κοντούλης ἀνθρωπάκος εὐρέθη ἐμ- πρὸς του, καὶ εἶπε:

— Λέγε λοιπὸν, τί θέλεις;

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς ποῦ θαῦρω τὴν χαμένην τὴν βασιλοπούλα.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ἀνθρωπάκος. Καὶ βέβαια συλλογιζέσαι καὶ τὴν πληρωμὴ ποῦ θὰ πάρῃς. Τί σκοπεύεις νὰ ζητήσης ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ, ἂν τὰ καταφέρῃς καὶ τοῦ τὴν πᾶς;

— Τίποτε, εἶπε ὁ Λάρης. Γιὰ μίνα θὰ εἶνε πληρωμὴ, νὰ δῶ τὸν βασιλιᾶ καὶ τὴν βασιλισσὰ κ' ὄλον τὸν κόσμο χαρούμενους καὶ εὐτυχισμένους.

Ὁ ἀνθρωπάκος, σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἐσήκωσε τὰ μάτια του, ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ, μὲ θαυμασμό, τὸν Λάρη. Ὑστερα εἶπε:

— Ἐλα μαζί μου, ἂν λὲς ἀληθινὰ ὅ,τι ἔχεις εἰς τὴν καρδιά σου.

Κ' ἐπροχώρησε σὲ μίαν τρόπα ἀνοι- κτὴν εἰς τὸ πλευρὸ τοῦ βουνοῦ, κ' ὁ Λάρης τὸν ἀκολούθησε, χωρὶς νὰ φοβηθῇ.

Δρόμο πέρνονν μέσα 'ς ἓναν ὑπόγειον κατήφορον, ποῦ ἐπῆγγαινε ὡς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, καὶ φθάνουν σ' ἓνα καμαράκι ποῦ ἔλαμπεν ἀπὸ τὸ φῶς, φῶς μαγικὸν σὰν ἥλιος, καὶ τότε λέγει ὁ ἀνθρωπάκος:

— Σ' ἐκείνη τὴν ἄκρα εἶνε ἓνα πέτρινον σεντούκι· πῆγγαινε καὶ πὲς μου τί γράφει ἐπάνω.

Ἐπῆγγε ὁ Λάρης, κ' ἔσκυψε κ' ἐδιά- βασε αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ ἦτανε γραμμέ- μένα, μὲ γράμματα χρυσᾶ, στοῦ σεντου- κιοῦ τὸ σκέπασμα:

«Μονάχα ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του καλλίτερα κ' ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του, θ' ἀνοίξῃ τοῦτο τὸ σεντούκι. Ἄς προσέξῃ λοιπὸν ὁ ἀνάξιος, γιὰτὶ ὁ θάνατος θὰ εἶνε ποιητὴν του!»

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΙΝΟΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ

Ταπεινοὶ γέροντες ὄλοι τὸ γόνα Ἐμπερσοτὰ εἰς τὴν ἀμίμητην εἰκόνα Ποῦ μαγεύει καὶ νοῦ καὶ καρδιά, Ὅπου λήμπει σὰν νᾶτανε ἀστέρι Καὶ ποῦ κρέμασε ἀγνώριστο χέρι Στὴ φτωχὴ καὶ μικροῦλα ἐκκλησιά.

Στὴν εἰκόνα ξανοίγουν τὰ μάτια Τ' οὐρανοῦ τὰ κρυφὰ μονοπάτια Καὶ τὸ φῶς τὸ κρυφὸ τ' οὐρανοῦ Καὶ τὰ πλήθη σπικνόντων, πυκνόντων, Καὶ τὰ μάτια δειλὰ φανερόντων Τῆς καρδιᾶς τὴ χαρὰ καὶ τοῦ νοῦ.

(ἀπόσπασμα)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΣΟΚΗΣ

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε

Ένα βράδυ λοιπόν, τὸ ἐλεφαντάκι μας, ἀπληπισμένο καὶ καταλυπημένο, ἐπῆγε κ' ἐκάθισε στὴν παλιὰ του θέσι, κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά, πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ τὴν μοῖρά του.

Σὲ λιγάκι ἀκούει ἄλλους θρήνους καὶ κλάμματα, πίσω ἀπὸ τὸν βράχο...

Ήτανε ὁ ποντικάκος. Κι' αὐτὸς ὁ κακόμοιρος εἶχε βρῆ καταφύγιον σ' ἐκείνη τὴν μοναξιά τῆς ἀκρογιαλιάς, κ' ἐθρηνοῦσε κ' αὐτὸς γιὰ τὴν ἀπελπιστικὴν του κατάστασι.

ἀσημένια ἀκτῖνα τοῦ φεγγαριοῦ, κ' εὐρέθη κοντὰ των.

Ἐκρατοῦσε πάλιν τὸ χρυσὸ ραβδάκι της. Τὸ ἀκνούμπησεν ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ἐπάνω στὰ δύο δυστυχισμένα τὰ ζῆλα, καὶ τὰ ἔκαμε νὰ ξαναγίνουν ὅπως ἦσαν προτῆτερα. Ἐγινε πάλι ὁ ποντικάκος ποντικάκι, καὶ τὸ ἐλεφαντάκι ἐλεφαντάκος.

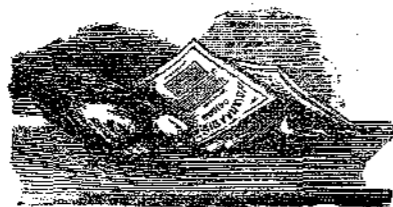
— Φίλοι μου, — τοὺς εἶπε τότε, σοβαρὰ-σοβαρὰ, — αὐτὸ τὸ σκληρὸ πάθημα, ὅς σὰς γίνῃ μάθημα, γιὰ νὰ ζῆσετε ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς καλὰ καὶ εὐχαριστημένα.

Ἰσπερ, ἐσαρκώθηκε πάλιν ἐπάνω στὴν χλωμὴν ἀκτῖνά της κ' ἐπέταξε κ' ἐκάθη, σὰν ἀχνὸς στὸν ἀέρα...

Ἐπιμύθιον (διὰ τὰ πιὸ μεγάλα παιδιὰ). — Ὁ μῦθος δηλοῖ, παιδιὰ μου, ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ζηλεύετε τὴν τύχην τῶν ἄλλων. Ὁ καθένας ἔχει τὴν χάρες του καὶ τὴν λύπην του. Ἄμα λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ξεύρει νὰ μὲν εὐχαριστημένος, μὲ τὴν ἰδικὴν του τύχην καὶ νὰ προσπαθῇ μόνος του νὰ γίνῃ πάντοτε καλλίτερος, — τότε ἔχει στὰ χέρια του τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας.

Δεύτερον ἐπιμύθιον (κρυφὸ καὶ μυστικὸ γιὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ). — καὶ προσοχὴ νὰ μὴν τ' ἀκούσουν οἱ μεγάλοι! — Παιδιάκι μου, τὸ βράδυ, ἅμα κἀνὴ ψυχρούλα, καὶ τὸ φεγγάρι ἀνεβαίνει ἀργὰ-ἀργὰ στὸν οὐρανὸ, καὶ τὸ ἀεράκι τραγουδεῖ ἀνάμεσα στὰ δένδρα, αἱ πονηρὲς νεραϊδοῦλες ἐρχονται κάτω στὴν γῆ, καὶ γυρίζουν στοὺς δρόμους. Ἐκείνη τὴν ὥρα λοιπὸν, — γρήγορα σπίτι σας, κοντὰ στὴν μαμμά σας, γιὰτὶ μπορεῖ καμμιά πονηρὴ νεραϊδοῦλα νὰ σὰς ἐγγίξῃ μὲ τὸ ραβδάκι της, καὶ νὰ σὰς κἀνὴ ἢ ποντικάκι ἢ βατραχάκι ἢ χελωνάκι ἢ νυχτεριδάκι!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ ΤΕΛΟΣ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΑΡΩΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἡ εὐκαιρία ποῦ ἐπερίμενε ὁ Τσοουλάκης διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον, δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ. Ἐνας ξένος εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἄφησε μισοανοιγμένη τὴν θύραν. Τὸ εἶδεν ὁ Τσοουλάκης, ἐξεγύστρησε κρυφὰ κρυφὰ ἔξω καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσα στὰ χωράφια, σὰν τὸ κουνελεῖ.

Ὅταν ὁ ἐλλογιμώτατος Διωξοχαρᾶς ἀντελήφθη τὴν ἀπουσίαν τοῦ οἰκοτρόφου του, ἀνέβη ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσαν, καί, μ' ἕνα μακρὸ τηλεσκόπιον, εἶδε τὸν δραπέτην ποῦ ἔπρεπε στὰ χωράφια... Ὁ Τσοουλάκης ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο γλυτωμένος πιά καὶ ἐλεύθερος, ὅταν ἔξαφνα βιαστικὰ βήματα ἀντήχησαν ὀπίσω του. Γυρίζει, καὶ τί νὰ δῇ; Τὸν ἐλλογιμώτατον.

Ὁ πονηρὸς Τσοουλάκης, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἐκούραζε, ἄρχισε τότε νὰ τρέχῃ μὲ λοξοδρομίες, καὶ νὰ πηδᾷ πὸτ' ἐδῶ καὶ πὸτ' ἐκεῖ. Τοῦ κἀκού οὐ μὴν... Ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ ἐπερίμενε, εὐρέθηκε πιασμένος μέσα σ' ἕνα εἶδος ἀπόχης, σ' ἕνα μεγάλο δίχτυ γιὰ πεταλοῦδες, μὲ τὸ ὅποιον ὁ δάσκαλος, τὸσον πονηρὸς ὅσον καὶ ὁ μαθητῆς του, εἶχε λάβῃ τὴν πρόνοιαν νὰ ἐπλησθῇ.

Ἡ ἀντίστασις ἦτο περιττὴ. Ἦναγκάστη λοιπὸν ὁ Τσοουλάκης νὰ παραδοθῇ καὶ νὰ ξαναπάγῃ, κατεντροπισμένος καὶ περίλυπος, εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀτάξια ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ, καὶ ὁ ἐλλογιμώτατος τὸν ἐτιμώρησε μὲ τέσσαρες ἡμέρας κλείσιμο στὴν φυλακὴν, καὶ μὲ στέρησιν τῆς ἀδείας ποῦ εἶχε διὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι τῶν γονέων του τὴν ἐρχομένην Πέμπτην καὶ τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν.

Ὁ ἀφήσωμεν τὸν μικρὸν μας κανονίον εἰς τὴν φυλακὴν του, νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ποινὴν του, καὶ θὰ δηγήσωμεν τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώτας εἰς τὸ ἰδιαιτερόν σπιτικὸν τοῦ σοφολογιώτατου δασκάλου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὸ τραπέζι τῆς Ροζέττας.

Ὁ ἐλλογιμώτατος Διωξοχαρᾶς ἀνέτρεφεν εἰς τὸ σπιτί του μίαν μικροῦλαν ὄρανην ἀνεψιάν του.

Ἡ Ροζέττα ἐπλησίαζε νὰ κλείσῃ τὰ ἐννέα καὶ νὰ μῆν' ἔσται δέκα! Ἄν καὶ χαριτωμένον κορίτσι, εἶχε δύο μεγάλα ἐλατωμάτα, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ θεὸς της καὶ ἡ γρηὰ της ἢ παραμύθια ἔχοναν ἀδικα τὸν κόπον των νὰ τὴν διορθώσουν.

Εἶχε μεγάλην περιέργειαν γιὰ τὸ καθετὶ, καὶ μαζὶ μὲ τὴν περιέργειαν, ἦτο καὶ ἀρετὰ λαίμαργος.

Μεγάλῃ δι' αὐτὴν ἦτο ἡ χαρὰ, ἅμα

κατῳρῶνε ν' ἀνακαλύψῃ κανένα μυστικὸν, καὶ ἡ εὐτυχία της δὲν εἶχε τὸ ταῖρι της, ἅμα κατῳρῶνε νὰ μαζέψῃ μερικά λιχουδεύματα καὶ νὰ καλέσῃ τὴν ἀγαπημένην της φιληνάδα, τὴν Βαθίλδαν, νὰ τῆς κάμῃ τραπέζι.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔτυχε νὰ συμβῇ, τὴν ἡμέραν ποῦ ἔκαμε τὴν ἀπόπειραν νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ φίλος μας ὁ Τσοουλάκης.

Ἀπὸ τὸ προῖ-προῖ, ἡ Ροζέττα εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν προετοιμασίαν της ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζακι, στημένο μέσα στὴ μέσῃ τῆς καμαρούλας της, εἶχε τοποθετήσῃ μιά ὠραία τυροπέπητα μὲ χρυσωμένην κρούστα, ἔξωκα αὐγοκαλάμαρα, ὠραία μπουρεκάκια μὲ κρέμα, καὶ μελομακάρονα μὲ πολλὸ μέλι. Καὶ αὐτὰ τὰ ὠραῖα φαγώσιμα ἦσαν συντροφευμένα μὲ δύο καραφάκια γεμάτα, τὸ ἕνα μὲ σιρόπι ἀπὸ φραγκοστάφυλα καὶ τὸ ἄλλο μὲ πορτοκαλάδα.

Τὸ θέαμα ὄλων αὐτῶν τῶν ὠραίων πραγμάτων τόσο πολὺ ἐκίνησε τὴν ὄρεξιν τῆς Ροζέττας, ὥστε, ἀπὸ τὸν φόβον της μήπως πιάσῃ καὶ τὰ χάψῃ πρὶν ἔλθῃ ἡ Βαθίλδα, ἔκλεισε μὲ τὸ κλειδί τὴν πόρτα τῆς καμαρούλας της, ἔβαλε τὸ κλειδί στὴν τσέπην της, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ καὶ νὰ εὕρῃ τὴν φιληνάδα της, διὰ νὰ τὴν φέρῃ.

Κάποιον ἀταξίαν εἶχε κάμῃ, φαίνεται, ἡ φιληνάδα μιά ἐργασία τῆς ἔμενε διὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ, καὶ ρητὴ διαταγὴ εἶχε δοθῇ νὰ μὴν τὴν ἀφήσουν νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὸ σπιτί, πρὶν κάμῃ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἡ Ροζέττα ἔσπευσε νὰ τὴν βοηθήσῃ μὲ ἄλλην τὴν προθυμίαν της ἄλλὰ, μ' ἄλλην τὴν βοήθειάν της, μιά ὄρα ἐπέρασε πρὶν τὰ δύο κορίτσια ἠμπορέσουν νὰ πάρουν τὸ φύσημά τους ἀπὸ τὸ σπιτί τῆς Βαθίλδας.

Ἐβασαν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ σπιτί τῆς Ροζέττας. Ἀνεβαίνουν τέσσαρ-τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια ἀνοίγουν μὲ τὸ κλειδί τὴν πόρτα, καὶ ἡ Ροζέττα βάζει τὴν φωνήν:

— Ἀχ! πᾶνε τὰ γλυκά!... Τὰ ὠραῖά μου γλυκά κάνανε φτερά καὶ πετάξαν!

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, λέγει ἡ Βαθίλδα, ἡ πόρτα ἦτανε κλειστὴ. Μῆπως ἴσως καμμιά γάτα.

— Δὲν μῆπκε, εἶμαι βεβαία.

— Τότε, τὰ φάγανε οἱ ποντικοί.

— Οἱ ποντικοὶ δὲν πίνουν σιρόπι!

φραγκοστάφυλα, οὔτε πορτοκαλάδα, καί, τὸ βλέπετε πολὺ καλὰ, τὰ μπουκάκια μου εἶνε ἀδεῖα.

— Μοῦ ἔρχεται μιά ἰδέα, εἶπε μὲ πονηρίαν ἡ Βαθίλδα, — καὶ μοῦ φαίνεται αὐτὸ εἶνε!

— Τί πράγμα;

— Ὅτι ἐστὶ τὰ ἔφαγες μόνη σου ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα πράγματα, καὶ τώρα καμώνεσαι πῶς δὲν ξέρεις τί ἔγιναν.

— Καί, γιὰτὶ νὰ τὸ κάμω αὐτὸ ποῦ λές;

— Μπᾶ! εἶσαι τόσο λαίμαργη!...

Ἐνα μπουρεκάκι ἀπ' ἐδῶ... ἕνα μελομακάρονα ἀπ' ἐκεῖ... ἕνα ποτηράκι πορτοκαλάδα γιὰ νὰ πᾶνε κάτω...

— Σὲ βεβαιῶνω πῶς τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχω καμωμένα σου εἶπα τὴν ἀλήθειαν. Καί, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ στὸν πειρασμὸ καὶ τὰ δοκιμάσω,

Ἐβρέθη πιασμένος μέσα σ' ἕνα εἶδος ἀπόχης... (Σελ. 332, στ. γ')

δωματίον, στοίβαγμένο μὲ βιβλία, μὲ γεωγραφικοὺς πίνακας, μὲ ἐργαλεῖα κάθε λογῆς. Μὲ τὰ μεγάλα του ματογυῶλια ἐπάνω στὴν μύτην του, μὲ ἕνα κονδυλοφόρον στὸ αὐτί, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐρευναν τῶν μεγάλων μυστηρίων τῆς Φύσεως, ὅταν τὰ δύο κοριττάρια εἰσώρμησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, σὰν νὰ τὰ ἔφερνε κανένας ἀνεμοστρόβιλος.

— Θεέ μου, ἤρχισεν ἡ Ροζέττα, ἐρχόμεστε νὰ πάρωμε τὴν συμβουλὴν σας γιὰ ἕνα παράξενον πρᾶγμα, ποῦ δὲν ἔχουμε νὰ τὸ ἐξηγήσωμε μόνες μας, γιὰτὶ ξεύρωμε πῶς ἐσεῖς μόνες ἔχετε νὰ μᾶς βγάλετε ἀπὸ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν μὲ τὴν σοφίαν σας.

Κατευχαρισμένος μὲ αὐτὴν τὴν κολακευτικὴν προσφώνησιν, ὁ ἐλλογιμώτατος ἀπήντησε καλὰ κορδωμένος:

— Ἐκάματε πολὺ καλὰ καὶ ἤλθατε ἔξέμενα ἐμπρὸς λοιπὸν, κορίτσια μου, λέγετε, περὶ τίνας πρόκειται;

— Νά: φαντάζεσθε, θεέ μου, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕνα ὠραῖο ἀπογευματινὸν τραπέζι, στρωμένο ἐπάνω στὸ τραπέζι, κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσημέρι, καὶ ὕστερα, μ' ὄλον ποῦ ἡ πόρτα εἶνε διπλοκλεισμένη, νὰ μὴ βρισκῇ πιά οὔτε φίγυλο κατὰ τὰς δύο;

— Μοῦ ζητεῖτε τὴν λύσιν ἐνὸς προβλήματος, ποῦ δὲν εἶνε δύσκολο διόλου, εἶπεν ὁ σοφολογιώτατος. Χωρὶς ἄλλο, κάποιος θὰ ἐβόηκε μέσα, τὴν ὥρα ποῦ ἐλείπατε

— Κανένας δὲν μῆπκε εἶχα παρμένο τὸ κλειδί! καὶ ἐμὸς δὲν ἔμεινε τίποτε, οὔτε στὰ πιάτα, οὔτε στὰ μπουκάκια.

— Τότε ὅλα αὐτὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε μαγικὴ συνέργεια;

— Μά, ποῖος μάγος, ποῖο τελώνιο εἶχε συμφέρον νὰ κάμῃ νὰ χαθοῦν τόσο ὠραῖα πράγματα;

— Τὰ πνεύματα καὶ τὰ τελώνια ἔχουν λόγους ποῦ δὲν κάνει νὰ τοὺς μάθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ μένουν καὶ ἐκεῖνα ἀόρατα...

— Πολὺ καλὰ καὶ ἅγια αὐτὰ ποῦ λέτε, εἶπε τότε ἡ φιληνάδα τῆς Ροζέττας, ἀλλὰ δὲν μᾶς μαθαίνουν τίποτε παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι ἤξεύραμε.

— Τίποτε παραπάνω δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς εἶπω, ἀπήντησεν ὁ σοφολογιώτατος ἡ μαγεία εἶνε ἀνεξερεύνητος! δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί πρᾶγμα εἶνε!

— Μά, δέικοψεν ἡ Ροζέττα, παρα-

πολύ πεισιμαμένη τώρα δὲν μπορούμε οὔτε νὰ φαντασθούμε πῶς θὰ εἶναι τὸ ἀπογευματινὸ μᾶς τραπέζι, ἀφοῦ δὲν μένει τίποτε.

— Ἄ! δὲσ γι' αὐτό, τὸ φάρμακον εἶνε πρόχειρον, μικροῦλές μου πηγαίνετε στὴν κουζίνα καὶ ζητήστε νὰ σᾶς κάμουν φρυγανιές καὶ νὰ σᾶς βάλουν ἐπάνω καὶ γλυκὸ πελτέ-κυδων...

Ἄμα εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ἔλληγιμώτατος Διωξοχαρᾶς ἐδουβίθη γάριον εἰς τὰς ἐρεύνας του καὶ αὐτὸς διαλασμοῦς του ὅ, τι καὶ ἀν τοῦ ἔκαμνε, λέξιν δὲν τοῦ ἔπαιρνε πιά! Αἱ δύο λοιπὸν φιληνάδες ἔφυγαν, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, καὶ, ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκαν τίποτε ἄλλο καλλίτερον νὰ κάμουν, ἀπεφάσισαν ν' ἀκολουθήσουν τὴν συμβουλὴν τοῦ σαφοῦ ἐκείνου θεοῦ, κ' ἐπῆγαν στὴν κουζίνα...

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια) ΦΩΚΙΚΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου, Ἀσήμερας αὐτὰς ἐξετάζονται οἱ μετεξετάσιμοι καὶ οἱ ὀφειλοῦτες νὰ ὑποστοῦν ἐξετάσεις εἰσιτηρίους. Κίνησις λοιπὸν καὶ συγκίνησις εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα. Καὶ ἔπειτα χαρὰ ἐκ μέρους τῶν προβιβαζομένων ἢ εἰσαγομένων, καὶ ἀπελπισία ἐκ μέρους τῶν ἀπορριπτομένων.

Καμμίαν φορὸν, ἢ ἀπελπισία αὐτὴ φθάνει μέχρις ὑπερβολῆς. Μοῦ διηγήθησαν, ὅτι ἕνας μαθητὴς τῆς Δ' τοῦ Γυμνασίου, μετεξετάσιμος, ὅταν ἔμαθεν ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἔδιδαν ἀπολυτήριον, ἀηγήπισθη τόσον, ὥστε, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἰδίου Γυμνασίου, ἀπεπειράθη ναυτοκτονήσῃ καὶ μετὰ τὸν ὄπλον παρεξέκλινε καὶ ἢ σφαῖρα μάλις τοῦ ἔβουσε τὸν κρόταφον. Ἄλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ φονεύσῃ ἕνα δυστυχῆ καθηγητὴν, ὁ ὁποῖος τὴν ὥραν ἐκείνην εὑρίσκετο ἐπάνω, εἰς τὸ παράθυρον.

Ὅταν μοῦ διηγήθησαν αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ἀπόρησα καὶ εἶπα:

— Μὰ ποῦ τὸ βρήκε ὁ μαθητὴς αὐτὸς τὸν ρεβόλβερ;

— Φαίνεται, ὅτι τὸ εἶχε πάρῃ μαζί του, μοῦ ἀπήντησαν.

Ἄλλὰ τότε ἠπόρησα ἀκόμη περισσότερο. Φαντασθῆτε μαθητὴν νὰ πηγαίῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις ὀπλισμένος μὲ

ρεβόλβερ! Ὅστε τὸ εἶχεν ὑπ' ὄψει του ὅτι ἠμποροῦσε ναυτοκτονῆθαι καὶ ἐπυρομελέτησε τὴν αὐτοκτονίαν. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται ἢ ὀπλοφορία, ἐκτὸς ἂν αὐτὸς ὁ μαθητὴς εἶνε ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς ἐκείνους, — τοὺς εὐτυχῶς σπανιωτάτους, — οἱ ὁποῖοι ὀπλοφοροῦν διαρκῶς. Ἄλλὰ δὲν τὸ πιστεύω. Θὰ εἶνε μάλλον τὸ πρῶτον ἢ ὀπλοφορία ἐκτάκτως, διὰ τὴν περίστασιν, προβλέπων ἐνδεχομένην ἀπορρίψιν. Τὸ ὅποσον σημαίνει, ἐπὶ τὸ καλοκαίρι δὲν εἶχε μελετήσῃ ὅσον ἔπρεπε διὰ τὰς προβιβασθῆ. Πρὸς τὴν λοιπὸν ὅλη αὐτὴ ἢ ἀπελπισία, ἀφοῦ τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν του; Θὰ πῆτε, ἀκριβῶς δι' αὐτό. Εἶδεν ὅτι δὲν τοῦ ἔπαιε κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν του τὸν ἑαυτὸν του ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ. Ὡραία ἰδέα! Ἄλλὰ πρῶτον καὶ κύριον, ἐκεῖνος ποῦ αὐτοκτονεῖ δὲν τιμωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του; τιμωρεῖ τοὺς γονεῖς του, τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς φίλους του, τοὺς διδασκάλους του ἀκόμη, εἰς τοὺς ὁποῖους προξενεῖ τόσῃ μεγάλῃ λύπῃν καὶ ἴσως τύψιν. Τί τοῦ ἔπαισαν αὐτοὶ διὰ τὰς ἀμαρτίαν νὰ κλαύσουν; Ἄλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἂν τιμωρῆ, πάλιν δὲν ἔχει δίκαιον. Διότι ἢ τιμωρία εἶνε βαρεῖα καὶ δυσανάλογος πρὸς τὸ πταίσμα. Ἐτσι σκοτώνεις σὺ ἕνα ἄνθρωπον — τὸν ἑαυτὸν σου, — ἐπειδὴ δὲν ἐμελέτησεν ἀρκετὰ τὸ καλοκαίρι; Ἐπίπληξέ τον, μάλιστά τον, στέρησέ τον μερικὰς διασκέδασεις, κάμε τον νὰ μετανοήσῃ καὶ βάλῃ τον νὰ μελετήσῃ τὸν χειμῶνα. Διὰ τὰς ἀπολυτήριον τοῦ χρόνου. Νὰ ἢ καλλίτερα τιμωρία, ποῦ εἴμπορεῖς νὰ τῷ ἐπιβάλλῃς, ἢ ὁποῖα εἶνε καὶ ἐπανόρθωσις. Ἄλλὰ τί εἶδους ἐπανόρθωσις εἶνε μία σφαῖρα εἰς τὸν κρόταφον; Ἐνα μικρὸν δυστύχημα προσκαθεῖς νὰ διορθώσῃς μ' ἕνα ἄλλο ἀπειραγὸς μεγαλήτερον, μὲ μίαν συμφορὰν ἀνεπανόρθωτον. Μ' αὐτὴ δὲν εἶνε λογικὴ!

Θὰ μοῦ πῆτε γαί, καλὰ ὄλ' αὐτὰ, ἄλλ' εἶνε καὶ τὸ φιλότιμον. Ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος, ποῦ ἀπεπειράθη ναυτοκτονήσῃ, εἶχε τὸ φιλότιμον πολὺ ἀνεπτυγμένον. Δὲν λέγω ὅχι βεβαιότατα ποῦ δὲν ἦτο ἀναίσθητος τὸ παιδί! Ἄν ἦτο, θὰ ἐγγελοῦσεν ἀναίτιδός με τὴν ἀπορρίψιν του, θὰ ἐκορροῖδεν, καὶ τοῦ χρόνου θὰ ἔκαμνε τὰ ἴδια. Ἐνῶ τώρα ἐντράπη κ' ἐλυπήθη ἕως θανάτου. Δὲν νομίζετε ὅμως, ὅτι τὸ αἰσθημα αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὸ κακῶς ἐνοσούμενον φιλότιμον; Τί σημαίνει πῶς ἀπερρίφθη; Ἐπρεπε νὰ ἔχη τὴν γεννησιότητα καὶ τὸ θάρρος νὰ ὑποστῆ τὰς συνεπειὰς τῆς ἀμελείας του. Καὶ ἔπρεπε πρὸ πάντων νὰ ἔχη τὸ ἄλλο φιλότιμον τὸ καλῶς ἐνοσούμενον, τὸ ἀκοίμητον, τὸ παντοτεινόν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ εἶνε ἀμελής οὔτε μίαν ἡμέραν, οὔτε μίαν στιγμὴν, καὶ

τότε, ἂν δὲν ἀπελύετο τὸν Ἰούλιον, ἀρεῦτως θὰ πελυετο τὸν Σεπτέμβριον.

Μὴ μοῦ εἰπῆτε τώρα ὅτι πιθανὸν νὰ τὸν ἀδίκησαν οἱ καθηγηταὶ του. Ἐγὼ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν εἴμπορῶ νὰ παραδεχθῶ ποτὲ ἀδικίαν ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν. Μὰ πῶς εἶνα δυνατόν νὰ δικάσῃσιν ἕνα μαθητὴν; ... Ὅχι, ὄχι, ἢ ἀδικία τῶν καθηγητῶν εἶνε πάντοτε πρόφασις τῶν ἀμελῶν. Ἄλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἠδικήθη κανεὶς, πρέπει διὰ τοῦτο ναυτοκτονῆσῃ; Δὲν τὸ πιστεύω...

Βλέπετε, ὅτι ὑπὸ καμμίαν ἐποψίαν καὶ με κανένα τρόπον δὲν ἠμπορῶ νὰ δικαιολογήσω μίαν ἀπόπειραν αὐτοκτονίας μαθητοῦ ἀπορριπτομένου. Εἶνε κίνημα στιγμιαίας ἀπελπισίας, ἀνόητον, παράλογον, τρελόν. Δυστυχῶς εἰς τοὺς μαθητικούς κύκλους, τὰ τελευταῖα χρόνια, παρατηρεῖται κάπως συχνά. Καὶ εἶνε λυπηρότατον σύμπτωμα. Διότι μαρτυρεῖ μίαν λανθασμένην ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου καὶ μίαν ἀδυναμίαν χαρακτῆρος. Ὅποιος βλέπει καλὰ τὸν κόσμον καὶ ὁποῖος ἔχει δύναμιν καὶ θέλησιν, δὲν ἀπελπίζεται ποτέ, ὅ, τι δὴποτε δυσάρεστον καὶ ἂν τῷ συμβῆ. Ἐτσι σὰς θέλω, ἀγαπητοί μου φίλοι! Μὲ ὀρθὴν ἀντίληψιν καὶ με χαρακτῆρα δυνατὸν.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Τὸ δυνατόν καὶ τὸ ἀδύνατον.

Ὁ Ναπολέων εἶλεν ὅτι ἢ λέξις «ἀδύνατον» δὲν διήρχεν εἰς τὸ λεξικόν του. Ὅλιγοὶ ὅμως γνωρίζουν ὅτι ἢ βασίλισσα Βικτωρία τῆς Ἀγγλίας, ἢ μητέρα τοῦ σημερινοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου Ζ', ὅταν ἀνέβη, εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα ἐτῶν, εἰς τὸν θρόνον, ἔκαμε μίαν δήλωσιν ὅχι ὀλιγότερον μεγάλην ἀπὸ τὴν τοῦ Γάλλου αὐτοκράτορος, — ἂν καὶ πολὺ μετριωφρονεστέραν.

Τῆς διηκέτιεν ὁ λόρδος Μοντὴγλ πῶσον δύσκολον ἦτο τὸ ἔργον τῆς βασιλείας, καὶ αὐτῆ:

— Μὴ μοῦ ἀνακρέετε τὴν λέξιν «δυσκόλια» θέλω μόνον νὰ μοῦ λέγετε πῶς πρέπει νὰ γίνεταί κάθε τί, διὰ νὰ γίνῃ ὅπως πρέπει, καὶ ἐγὼ θὰ τὸ κάμνω, ἂν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ!

Κενεζικὲς ἀναποδιές.

Εἰς τὴν Κίνα πολλά πράγματα γίνονται ἀνάποδα. Α. Χ.

Αἱ βάρκες εἰς τοὺς ποταμοὺς ρομουλοῦνται μὲ ἄλογα, καὶ τὰ ἀμάξια εἰς τὴν ἔρηρον κινουῦνται μὲ ἰστία.

Οἱ γέροι παίζουν βῆλους καὶ πετοῦν ἀετοὺς, καὶ τὰ παιδιὰ σταυρώνουν τὰ χέρια τους καὶ τοὺς κυττάζουν.

Οἱ ἄνδρες φοροῦν μακρὰ φουστάνια καὶ κρατοῦν ριπίδια· αἱ γυναῖκες φοροῦν κοντὰ ἀπανωφόρια καὶ κρατοῦν μπατουάνια.

Ἄμα ἕνας Κινεζὸς θέλει νὰ κρατήσῃ ἕνα ἐπισκέπτην του νὰ συμφάγοι, δὲν τοῦ λέγει τίποτε· ἕμα θέλει νὰ τὸν ξεφορτωθῇ γρήγορα, τὸν ἐρωτᾷ:

— Δὲν θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ καθίστα νὰ συμφάγοι, παρακαλῶ; Ὁ ἐπισκέπτης, ἕμα ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ λόγια, ὀφθαίει νὰ σηκωθῇ, νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ φύγῃ ἀμέσως.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 102ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 7 Ἀπριλίου 1907, πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου δημοσιευθεισῶν 196 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πῶσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἑκαστος ἐμπροσθέντως· ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ἐπὶ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἐκαστῷ Εὐθύμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀντίβας ὁ Καρχηδόσιος, 179 [Ε]. — (Ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, μὲ λύσεις 180 [Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦδη Α' Βραβείου εἰς τὸν 89ον).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγγελὸς Ἀγγερινός, 176 [Ε]. — Πίστις-Πατρις, 108 [Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἦδη Α' ἢ Β' Βραβείου εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς: Ἀμύμητος Γαλιανοπούς, 123 [Ε], Πλοῦσιος Φουκαρᾶς, 122 [Ε], Μακεδονία, 117 [Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βραχὸν τῆς Ἀκροθαλασσίας, 64 [Ε]. — Μαγαμένη Γαρδένια, 60 [Ε]. — Πάλης τῆς Ἐλευθερίας, 52 [Ε]. — (Τὸ Μαγεμένο Ποιητῆ, μὲ λύσεις 79 [Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦδη Β' Βραβείου εἰς τὸν 87ον).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ἀργεῖος Ἐραῖος, 45 [Ε]. — Κόρη τῶν Κυμάτων, 36 [Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κίρκη, 18.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γιαννεῖα Πατρις, 181 [Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρυολέτιος, 156 [Ε]. — Ἐρωσις ἢ Θάνατος, 96 [Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἦδη Β' Βραβείου εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς: Ἐλ-ληρόπου, 177 [Ε], Ζήτω ἢ Ἑλλάς, 162 [Ε] καὶ Ἄστρις τοῦ Ὠραίου, 117 [Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καρδία τῆς Ἐλευθερίας, 77 [Ε]. — Παγωμένη Θάλασσα, 52 [Ε]. — Ἑλληνικὴ Ἰδέα, 45 [Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἦδη Β' ἢ Γ' Βραβείου εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς: Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, 64 [Ε] καὶ Μιμῶσα, 60 [Ε].)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ναυτοπῆς τῆς Νίης, 35 [Ε]. — Ρεμβασμός, 27 [Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνθοσμένη Ἀμυδαλιὰ, 16. — Χρυσόμαλλον Λέρας, 14.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρεμβῆ, 161 [Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἠλεκτρικὸς Σπινθήρ, 146 [Ε]. — Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας 132 [Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλεὺς ὁ Βονιλαροκτόνος, 98 [Ε]. — Ἑλληνικὸν Μεγαλειόν, 66 [Ε]. — Μικρὸ Δαβόλιον, 48 [Ε]. — (Ἡ Ἐθνικὴ Σημαία, μὲ λύσεις 91 [Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχούσα ἦδη Γ' Βραβείου εἰς τὸν 98ον).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Λευκοκράτης Αἰγιάδος, 42 [Ε]. — Φροῦ-Φροῦ, 31 [Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἐθνικὸν Ἀλφάρον, 22 [Ε].

ΕΣΤΗΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΒΤΙ ὁρθὰς λύσεις, ἀναμῆξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἐξῆς: Ἄγρο-δαιτος, 3. — Ἀρχιζέλιον Πύργον, 4. — Ἐπίτιμος Προδότης, 3. — Ἐρωμένης, 5. — Ἰερὰ Ἄλις, 3. — Ἰεροφάντης, 6. — Μακεδονικὴ Φάλαγγ, 6. — Ὀνειρον τῆς Κύπρου, 9. — Σύν-νεφον τοῦ Ὀλύμπου, 1. — Τριανμηδὸς Θάλασσα, 12.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. — Λύσεις σταλείσαι ἐκπροσθέτως δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει ἀπεκλεισθησαν δὲ τοῦ Διαγωνισμοῦ μερικαί, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1907.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Δεσμὸς Φίλλας ἀνεπέμψε διὰ δύο μῆνας τὴν συνδρομὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 14 συσταθείσης πτωχῆς κόρης ἐν Μυτιλήνῃ. Τῆς λείπει τώρα ἢ τελευταία τριμηνία διὰ τὰ συμπληρωθῆ τὸ βῆος. Πῶς θὰ μιμηθῇ τὸν καλὸν Δεσμὸν Φίλλας;

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁ λαρυγγολόγος ἰατρός κ. Μιχαὴλ Π. Παπαδόπουλος, ἀδελφὸς τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διαπλάσεως, μετέβησεν εἰς τὴν Πλατεῖαν Ἁγίου Γεωργίου, ἀριθ. 4, ἐναντι τοῦ Σωλῶ-γου «Παρνασσῶν» καὶ τῆς ἐκκλησίας Ἁγίου Γεωργίου Καρότης.

Πῶς σὰς φαίνεται λοιπὸν τὸ νέον μας μυθιστορηματικὸν, ὁ Ἀθηναῖος τοῦ λοχία Φλο-γέρα; Εἶμαι βεβαία ὅτι σὰς διασκεδάζει πολὺ. Τὸ μόνον τοῦ ἐλάττωμα εἶνε ὅτι θὰ διαρκέσῃ ὀλίγον, — δηλαδὴ μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Ἄλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐλλέξω ἐλαττω-νέστερον διότι συνήθως νὰ τελειῶναι ἕκτα τὰ μυθιστορήματα μαζί με τὸν τόμον.

Ἐῖγε εἰς τὸ Κεντρὸ! Μ' ἔβαλε ἀσπροπρό-σωπη εἰς ἕνα διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς γαλλικοῦ περιοδικοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἦλθε μεταξὺ τῶν ἐξ πρώτων ἐξ ἴσου. Εἰς τὴν ὥραιαν του ἐπιστολῆν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, μοῦ γράφει: «Τί σημαίνει τὸ ψευδώνυμον Φιλέλλην Μακεδόν; Μήπως οἱ Μακεδόνες δὲν εἶνε Ἑλλη-νηδες; Εἶνε σὰν νὰ λέγω ἐγὼ Φιλέλλην Μακεδόντις, ἢ κανένα; Ἀθηναῖος Φιλέλλην Πλακιάτης. Πολὺ ὀρθόν.

Ἀδικῶς, Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων, διέκοψες τὴν ἀλληλογραφίαν σου καὶ τὰς ἀντα-λαγὰς σου ἀπὸ τὸν φόβον τῶν ψευδωνυμοθη-

τῶν. Ἐπιτέλους δὲν θὰ ἐγαλοῦσεν ὁ κόσμος ἂν σὲ ἀνεκάλυπται! Ναι, καὶ τώρα εἴμπορεῖς νὰ στείλῃς τετράδια εἰς ἄσους σου ἐπρότειναν. Ὡραῖον τὸ ἀγέδῳ σου, Φιλέλληνας, περὶ ἐνώπιον τῶν δύο ἐκείν Σωλλῶγων εἰς ἕνα. Συνεννοήσου λοιπὸν μὲ τὸν πρόεδρον τῆς «Νεότητος», καὶ ἂν, ὡς ἐλπίζω, δέχεται, πρῶτῃε μαζί εἰς τὴν ἑνωσιν.

Καὶ ὁ Θαυμαστὴς τῶν Ἠρώδων ἀπὸ τώρα μοῦ ἔστειλε τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ 1908. Εἶδατε τί προθυμία; Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ.

Πλοῦσιος Νέμος, μὲ μεγάλην εὐχαριστήριον ἀνέγνωσα τὰς δύο ὥραιας ἐπιστολάς σου. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ἕνα γράμμα. Ποτὲ ἢ ἀνανεώσις συνδρομῆς δὲν θεωρεῖται ξεσπάθωμα. Ξεσπάθωμα εἶνε μόνον ὅταν ἐγ-γρήνη κανεὶς νέον συνδρομητὴν.

Νικηφόρος Ἑλληνας, τὰ δημοσιευθέντα ἀπο-τελέσματα ἦσαν τοῦ βου Διαγωνισμοῦ Ξε-σπαθώματος, ἐνῶ σὺ ἐνέγραψες συνδρομητὴς διὰ τὸ 1907. Ἐπομένως συμμετέχεις εἰς τὸν 7ον Διαγωνισμὸν, τοῦ ὁποῖου τέποτελέσματα δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη.

Εἰς σὲ λοιπὸν ἀνῆκει, Φασὸν Ἀσπῆρ, ὁ ἔπαινος τοῦ ξεσπαθώματος, ὡς μοῖ γράφει ὁ καλὸς κατήρ σου.

Χαίρω πολὺ, Καρανάξια, διότι ἢ διαπλά-σῆς σου προοδεῖται. Ἐλπὶς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Ξενόπουλος εὐχαριστεῖ πολὺ, ὅτι ὁ β' τόμος τῶν «Διηγημάτων» του εὐρίσκεται εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ κολλεῖται δραχ. τρεῖς.

Ὡραῖας ἐπιστολάς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μαγαμένη Γαλιὰ, Ἑλληνικὸν Ἐῖφος, Καύχημα τῆς Πατριδος, Μουσαγγῆτης Ἀπόλλων καὶ Ἑλληνικὴ Αἴγλη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1). Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνή-κουν εἰς ἀγῶνα. καὶ ἕνα ἀπὸ κ. εἰς κορτίσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἄλγοςία Νεότης, α. Παληοβολιώτης, α. (Χ. Θ. εἰς τὸν Βῶλον ἔχω ἀρκετοὺς συνδρομητὰς· ἀλλὰ δὲν εἴμ-πορῶ νὰ σοῦ φανερώσω τὰ ψευδώνυμα τῶν εἶνε, βλῆσαι, μυστικά!) Γενναῖος Ποντι-κός, α. (Σ. Μ. Ἰδού, αὐτὸ ποῦ ἔγραψες πρῶτο-πρῶτο καὶ ὁ μπαμπὰς σου μιά φορὰ ἦτο συνδρομητὴς μου διακεκριμένος· ὥστε ἔχεις τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διακριθῆς καὶ σὺ) Ὄνου Σκιά, α. (Σ. Μ.) καὶ Ἡνοῆ τῶν Ἀγ-γέλων κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-δώνυμον ἔπισης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά-σεις μὲ ὄνομα, ἢ μὲ ψευδώνυμον κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀντα-λάξουν: ὁ Ἀγγεῖος τῆς Ἐλπίδος μὲ τὴν Ναυτοπῆσαν τοῦ Μεσολλογίου καὶ Ζήτω ἢ Ἑλλάς· ὁ Ἰδιότιμος Λωτὸς μὲ τὴν Χρυσαν-γῆν, Ἀγγελιαφόρον Περιστρώαν, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολλογίου, Ἰδιότροπον Νεάνιδα καὶ Ἰδιότροπον Σαρθούλαν· ὁ Αἰροβίσιος Λέων, μὲ τὸ Δοξακίμο Εἰκουμένα, Φιλέλληνα Μα-κεδόνα, Νικηφόρον Ἑλληνα, Περιστρώαν τῆς Ἰθάκης καὶ Ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα· ἢ Ἐρδοξος Ἰδρα μὲ τὴν Θούλλαν, Ναυκρα-τοῦσαν, Ἀλὶνθ, Ρυολέτιον καὶ Λάζαρον· ἢ Νυκταρινὴ Ἀθρα μὲ τὸ Μαλαγγοῦδον Ἑλλη-νόπουλο, Οὐράγιον Τόξον, Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων, Μαγεμένο Ἀκρογιάλι καὶ Παληοφαληρωσίωσαν· ἢ Παλλὰς μὲ τῆς Φράκτις, Ἀρχιολοῦλοδο, Φροῦ-Φροῦ, Ἰο-άνναν Λάρα, Βασιλέαν καὶ Κορυφαίαν· ἢ Ναυκρατοῦσα μὲ τὴν Σαρθῆν Μουσιμὲ, Μα-

λωμένην Φουφούλαν, Φρά-Διάβολον, Δάξασον και Παληοφαληρωσίωσαν — ο Ρυολέτινος με τόν 'Εφράνην, Φρά-Διάβολον, Οδράνιον Τίξον, Δούκιαν των Σαλώνων και Γλυκίαν 'Αμμουδιάν.

'Η ΔιαΨαλις ἀσπάζεται τους φίλους της: Κρουτάλλιον Σηλίον (τι να είνε αυτά τὰ δυσκράστα επεισόδια;) 'Ενωσις ἢ Θάνατος (πολύ με συνεκίνησεν ἡ περὶ τῆς πατρίδος ὀρασιώτατη ἐπιστολή σου) 'Αρχοντοπούλαν τῶν Δευκῶν 'Ορέων (βραβεῖον ἔστειλα) Δευκοπούλαν Αἰγιαλῶν (εἶπα εἰς τόν 'Ανανίαν ὅτι ἐξέλασες πῶς ὑπάρχει, και μοῦ ἀπήντησε: αὐτὸς πῶς, ῥωτᾷ γὰρ μένα; αἱ λύσεις δεκταί.) Ζήτω ἢ 'Ελλάς (ὁ ὁποῖος με βραβεῖώνει, ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ τῆς 'Εξέδρας ὑπάρχουν, διότι τὰ εἶδε: βραβεῖον ἔστειλα) Κόρη τῶν 'Ονείρων (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) 'Ονειροπόλον τῆς Δόξης (ὁ ὁποῖος κατάρθωσε νὰ σηκωθῇ πρῶτ' ἄλλ' ὄχι και νὰ ἰδῇ τὸν κομήτην) Μεγάλην 'Ιδέαν (περιμένω ἢ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία) 'Αντισομένην 'Αμυγδαλιάν, Κηροσίπτερον 'Ελιπίδα (ὡς συγχάρω διὰ τὴν ἐπιτοχίαν) Περσοσίπτερον Νίσην (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς ἐνεργείας) 'Εσμεράλλαν (ὡς παραπέμπω εἰς τὸ 37ον φύλλον, ὅπου ἐδημοσιεύθησαν τὰ ποτελλόματα τοῦ θου Διαγωνισμοῦ 'Εσπερίωματος) Παλλάδα (ὡραῖον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα) 'Ελληνικὸν Μεγαλεῖον (κάθε χαρτὶ τσαλακάνεται) τὰ φυλλάδια θέλουν προσοχὴν) 'Ασπρο Τριαντάφυλλο (με γαῖα τὸ νέο σπίτι) 'Ελληνικὸν Κλέος (γράφω μου τακτικὰ και ἔσο βραδίας ὅτι οὐδέποτε μ' ἐνοχλεῖς) Ἄστρον τῆς Χιον (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Ἐύσομον Κρίνον (ἔχει καλῶς) Δάμνη τῆς Μακεδονίας (βραβεῖον ἔστειλα) Σαυτὸ Διαβολάκι (εὐχόμενος εἰς τὴν Κίρκην περσοτικὰ ἔστειλα τὰ βραβεῖά σας) Κόρη τῶν Κυμάτων (βραβεῖον ἔστειλα· μοῦ ἔφρασε πολύ τὸ ποιημὰτά σου) Πίσις-Πατρίς (ἢ Κυριακὴ θὰ δημοσιεύσῃ πολύ προσεχέως· ναί, ὅπ' ἀρ. 452 ἐδημοσιεύθησαν δύο 'Ασκήσεις· ἄλλ' εἰς τὰς λύσεις ὁ Δεξιόγραφος θὰ ἀριθμηθῇ 4526) Νευροσπάστο (ἔχει καλῶς) Ζίαν (ἔστειλα βραβείως, τὸ Μέγα Ρεθμα δικαιούται νὰ λάβῃ τοὺς δύο τόμους· ἢ ἐπιστολή σου με κατεγώητεσε) Βασιλεῖον τῶν Βουλγαροκτόνων (βραβείως ἐλήφθησαν ὅπ' ὄφει) Αὐτόνομον (ἢ φωτογραφία σου διὰ τὸ Σύνπλεγμα ἐλήφθη) περιμένω και τῶν ἄλλων μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου) Μαμαραρμένον Βασιλῆδων (μυγᾶλη λεπτολογία· ὑπάρχουν και τυπογραφικὰ λάθη ποῦ μαντεύονται) Χιονοσκεπὴ Ταύρετον, κτλ. κτλ.

Εἰς ἄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 'Οκτωβρίου [Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον τὰ γράφωσι τὰς λύσεις, τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανείλους, ὅν ἐπιστολὴ περιέχει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.]

482. Δεξιόγραφος.

Αριθμητικόν, λουλοῦδι Κι' ἄσθρον, γράφη τα μαζί, Καὶ ἰδοῦ, βασιλοπούλα Στὸ χαρτὶ σου ἀνατῆ.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ιωάννας Δάρε

483. Στοιχειογράφος.

Με τὸ ἰῶτα Εἶμαι ῥήμα Χωρὶς ἰῶτα, Πάλι ῥήμα.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Επιβόλου 'Απόλλωνος

484. Μεταγραμματισμός.

Βάλε κάππα ἀντὶ τοῦ πι, Καὶ ποῖος τότε νὰ στὸ πῆ, Πῶς εἶας κοῦδα; θὰ κἀμη Νὰ στερέψῃ ἓνα ποτάμι!

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αλτίου Αἰνίματος

485. Πυραμῖς.

- + Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος βασιλόπαις.
* + * = Σύνδεσμος δυνητικός.
** + ** = Μισάνθρωπος.
*** + *** = Χημικὸν σῶμα.
**** + **** = Βασιλεὺς Θεσσαλίας.
***** + ***** = 'Αθος τοῦ χεϊμῆδος.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλαξίου Οὐρανοῦ

486-489. Κεκρυμμένα και ἀνταστραμμένα δνόματα παιδαμῶν.

- 1.—Αὐτὸς ὁ γάτος εἶνε ὑπναρᾶς.
2.—Κοιμήσου, ἄσπερ μου Ποντικαχάφτη.
3.—'Αλλὰ σὺ λαγοκοῦμάσαι!
4.—Δόξα σοι, ἐξανθ' μου 'Ηλιε!

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμιόδους Θαλάσσης

490-494. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστῆς τῶν κάτωθι διὰ δύο συμφωνῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

- πίλος, δῶθιος, σκορᾶς, ἀίδιος, εῤῥῆς.
'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθιονοδρόμου

495. 'Απροσδόκητον.

Τὶ ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ οὐρανοῦ και γῆς; 'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολευτοῦ Λαβάρου

496. Ποικίλη 'Ακροστιχίς.

Τὰ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης και οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν ἑρετόν:

- 1, Μουσικὸν ὄργανον· 2, Οἰκιακὸν ζῶον· 3, Δένδρον· 4, Θῆριον· 5, Πόλις τῆς 'Αραβίας.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

497. Μικτόν.

υεου-νοντς-αι-ομπσχ-ο-σφς
'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Αντισομένης 'Αμυγδαλιᾶς

498. Γέφυρος.

[Ἀναδημοσιεύεται, ἐπειδὴ εἰς τὸ προηγούμενον—ἀρ. 481—ἐδημοσιεύθη ἑλληνικῶς. Φωνῆν—'Αντωνιμία ὀρίστος—Σύνδεσμος συμπλεκτικός—Σύνδεσμος συμπλεκτικός—Μουσικὸς φθόγγος—Μετοχὴ ῥήματος εἰς μι-Φωνῆν—Σύνδεσμος συμπλεκτικός—Φωνῆν—Χρονικὴ διαίρεσις.
'Εστάλη ὑπὸ τῆς Μακεδονίας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις ἡμερᾶ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας ἡμερᾶ 8 μόνον. Ἐλάσσωσθε ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ ἐπιπλέονται τῶν 10 πληρῶνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ζητῶ ὄνοματεπώνυμον Φιλελευθέρου δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Τὶ γίνεσαι, προσφιλεστάτη Γλυκεῖα 'Ελλάς; περιμένω ἀνυποκόμους νέαν σου διεύθυνσιν.
'Αρχοντοπούλα. (Ζ'—227)

Ζητοῦμεν πληροφορίας παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου α' Ἐραία Χιον ἂν εἰμεθα δεκτοὶ ὡς μέλη.—'Ελληνικὸ Φιλόνυμο, 'Ασπὴ τῆς Εἰρήνης. Διεύθυνσις: G. A.—B. P. 387, Alexandria. (Ζ'—228)

Τὴν ἀγαπητὴν 'Αρχοντοπούλαν βραβευθεῖσαν συγχάρω.—'Αθέρια Ψυχῆ. (Ζ'—229)

Προμηθεῦς γραμματόσημα παντὸς Κράτους ἔναντι 'Ελληνικῶν, Κρητικῶν, Τουρκικῶν.— Διεύθυνσις: Cristos M. Crispis, Poste-restante, Athènes (Grèce.) (Ζ'—230)

Ὁ 'Υμνος τῆς 'Ελευθερίας συγχάρει ἐγκαρδίως τὸ Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν και τῆ 'Εξέδρα τοῦ Παλῆρου ἐπὶ τῷ πρώτῳ βραβεῖῳ τῶν Λύσεων. (Ζ'—231)

Ἐπανεργόμενος εἰς Κανὰ ἐξ 'Αθηνῶν, ἀποχαρτεῖ φίλτατος 'Αγγελος Ἀθροιστῶν, ὃν ὑπερβαριστῶ διὰ θερμότητην περιποίησιν ἢ μοι ἐπιδαφίλευσε κατὰ τὴν ἐν 'Αθήναις διαμονήν μου, Διαβολάων, Φουνονοσίμω, 'Αστρον τῆς Δόξης, 'Υπερ Πατριδος, 'Ονειροπόλον τῆς Δόξης, ἰδιαίτερος δὲ φίλτατον Ρυολέτινον' και ἐν γένει πάντας τοὺς ἐν 'Αθήναις συνδρομητὰς και συνδρομητριάς Διαπλάσεως, φίλους μεθ' ὧν διήλθον στιγμὰς ἀληθοῦς εὐτυχίας, ἐγκεχαραγμένους βαθεῖας ἐσσεῖ ἐν τῇ φυγῇ μου. Χαίρατὸς δ' ὠσαύτως μέλη «Νεότητος», ὡς και τοὺς ἐν Χανίοις συνδρομητὰς και συνδρομητριάς ἀγαπητῆς Διαπλάσεως.—'Ενωσις ἢ Θάνατος, Κωνσταντῖνος Γ. Κωνσταντινίδης, πρόεδρος τῆς «Νεότητος». (Ζ'—232)

Ἀνατάλλασσω εἰκονογραφημένα χρωματιστὰ ταχυδρομικὰ βελτάρια.— Irene C. Pologorgi, Poste-restante, Canée (Crète.) (Ζ'—233)

Ἐάνθὸ Διαβολάκι, συγχάριμεν θερμότερα ἐπὶ βραβεύσει.—Δίκτης τοῦ 'Απείρου, 'Υμνος τῆς 'Ελευθερίας. (Ζ'—234)

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ

(Μετ' οἰκοτροφείου)

Περιλαμβάνον τρεῖς προπαιδευτικὰς και τέσσαρας εἰδικὰς τάξεις εἰς δύο τμήματα: τὸ ἔμπορικὸν και τὸ πραγματικόν, μετ' εὐρείας διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς και 'Αγγλικῆς. Τὸ προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐξ 20 καθηγητῶν και διδασκάλων, ὧν 8 διδάκτορες. Ἡ ἐπιτηρὴς τοῦ Λυκείου ἀποστέλλεται τῷ αἰτοῦντι, ὡς και τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα και ὁ κανονισμός.

Περιεχόμενα τῆς 'Επιτηρῆδος.

- 1) Εἰσαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λόγος ἐπὶ τῇ λέξει τοῦ σχολ. ἔτους ὑπὸ Κ. Γιαννίτη Δ. Φ.—4) Τὰ 'Ελληνικὰ ἐν τῇ μέσῃ ἐκπαίδευσί ὑπὸ Δ. Γληνοῦ Δ. Φ.—5) Σχολικὴ 'Ιατρικὴ ἐπιστήμη ὑπὸ Κ. Κεχαγιά Δ. Ι.—6) Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ὑπὸ Δ. Παυλίδου, καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν.—7) Θεωρητικὰ και Πιθικὴ ὑπὸ Γρ. 'Ορφανίδου, προλήτου τῆς Θεολογίας.—8) Ὀρέλεια και διαίρεσις τῆς Χεροτεχνικῆς ἐργασίας ὑπὸ Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Herguer.—10) Λοματικὴ ἀνατορῆ.—Γυμναστικὴ.—ὑπὸ Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδικὴ τῆς Ἰχθυογραφίας ὑπὸ Δ. Γεωργακάκι Δ. Φ. καθηγητοῦ τῶν 'Ελληνικῶν και παιδαγωγικῶν.—12) Ἡ 'Ελευθερία Ἰχθυογραφία ὑπὸ Γ. Σχοῦῶ.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τρεὶ περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀριθμητικῆς, ὑπὸ Κ. Γιαννίτη Δ. Φ.—15) Τὰ Ἐμπορικὰ μαθήματα ὑπὸ Ι. Γιαννίτη.—16) Πρακτικὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν και διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατὰ τὰς γενικὰς γραπτὰς ἐξετάσεις.—18) Γραπτὰ μαθητῶν εἰς τὰ Γλωσσικὰ μαθήματα.—19) Κατάλογος τῶν μαθητῶν τοῦ σχολ. ἔτους 1906—1907.